

În primii ani de viață mă jucam de-a pictorul, mi se năzărise nitam-nisam că lumea nu-i decât un curcubeu irezistibil și misterios. Mai apoi, am abandonat culoarea, sedus de „mingea cu picățele“, neastâmpărată și buclucașă, mereu imprevizibilă și provocatoare. Sub vraja ei am crescut într-atât, încât să-mi dau seama că, fără condei, nu există nimic. Nici bucurie, nici tristețe, nici naștere, nici moarte, fiindcă toate-s neveșnice în afara cuvântului scris. Din cuvinte, noi, pământeni, i-am creat pe Dumnezeu și pe Fiul Său, cuvintele au declanșat războaiele și tot ele au făcut apoi pace, iar când bătăliile s-au înmulțit, mormanul de vorbe s-a numit istorie. Neîndoielnic, cuvântul desenat este jocul cel mai vechi al omenirii, iluzia ei de eternitate.

Acestei ispite i-am căzut pradă și eu, așa că m-am apucat să public, ba la ziar – *Național, Cotidianul și Jurnalul Național* –, ba pe blog – *www.mariannazat.ro*. Cărțile s-au rostuit firesc din frământările ajunse la maturitate: *Starea de anormalitate 1 și 2, România de-a-ndoaselea, România oranj, România târâș, Pe tălpile României, Țara de cobai, Jurnalul banalității, Suflet în exil, Cartea ieruncilor și Lumea de azi*.

Basmul care nu se sfârșește niciodată.

Marian, fratele meu, a încheiat de scris *Basmul fotbalului*. Basmul care ne adusese împreună. Marian Nazat m-a chemat lângă el în această aventură și mie mi s-a părut prea mult. Pe măsură ce scriam, la două plane, dacă admiteți expresia, am avut impresia că bine se auzea doar al lui. Dumitrache, zeul, era doar al lui, iar Dumitrache, am convenit demult, a fost cel mai bun, cel mai mare, cel mai seducător.

M-am înșelat. Citind acum basmul fratelui meu, până la ultima filă, cred că s-ar fi auzit, poate la fel de bine, ambele plane. Îmi pare și nu îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Cartea aceasta este ideea lui și îmi pare bine că a ieșit o poveste minunată, în care Marian a crezut, pe care tot Marian a conceput-o, așa că e firesc ca pe prima copertă să rămână doar numele lui, al celui care a scris-o și a iubit-o scriind.

Mă bucur pentru fratele meu, sunt fericit că există această carte grație lui, o carte printre paginile căreia, uneori, am strecurat și eu câte o pasă.

MARIUS MITRAN
BUCUREȘTI, MAI 2018

BASMUL FOTBALULUI

NĂSCOCIT ÎMPREUNĂ CUMARIUS MITRAN

MARIAN NAZAT

MARIAN NAZAT

BASMUL FOTBALULUI

NĂSCOCIT ÎMPREUNĂ CUMARIUS MITRAN

„Ce faci?“ m-a întrebat mai demult *Zeul golului*. Eu tocmai mă zgâiam la niște pică care încinseseră o miuță în spatele blocului. „Ăăă?“ am băiguit tâmp, surprins de pogorârea pe pământ a olimpienului zurbagiu. „Mă uit la nave cosmice“, i-am răspuns sarcastic. „Vezi să nu le iei vopseaua“, m-a înțepat, cu știuta-i ironie, sturlubaticul. „După ce te saturi să te tot holbezi la bâzdăganiile metalice, poate scrii despre jocul acesta al copiilor. Dacă o faci, îți promit un loc în peluza Cerului, laolaltă cu ultrașii cei mai de vază ai condeului!“ mi-a aruncat la plecare ștren-garul, arătându-mi semnul lui Ronaldinho din reclama TV, și dus a fost. Am rămas pe gânduri, prinsoarea nu era de ignorat. Acum, cu *Basmul fotbalului*... sub braț, mă pregătesc să-i bat în poartă zeului tutelar al chibiților. Mi-o deschide?

